

Kodėl krikščionis pasilieka dykumoje?

Dievas per Jėzaus Kristaus mirtį ir prisikėlimą iš mirusiųjų siūlo kiekvienam žmogui susitaikyti su Dievu ir priimti ne tik nuodėmių atleidimą, bet ir naują gyvenimą, kuris remiasi Dievo dovana – Šventąja Dvasia, kuri apsigyvena krikščionio viduje ir daro jį panašiu į Jėzų Kristų. Kiekvienas žmogus, kuris patiki ir priima gerąją naujieną, yra perkeliamas iš tamsos į šviesą ir patiria savo gyvenime išgelbėjimą. Šis išgelbėjimas yra kiekvieno krikščionio tolimesnio gyvenimo pagrindas ir priežastis. Per šį išgelbėjimą Dievas mums suteikė labai brangius pažadus.

*II Petro 1:4 **Drauge Jis davė mums be galo didžius bei brangius pažadus, kad per juos taptume dieviškosios prigimties dalininkais, ištrūkę iš sugedimo, kuris sklinda pasaulyje geiduliais.***

Krikščionys ne tik yra išlaisvinami iš praeities nuodėmių, senosios prigimties, apsunkinimo ir vergystės dvasios, bet ir kviečiami bei vedami į Dievo pažadus, kurie gali būti, tiek bendri visiems, tiek ir asmeniniai. Taigi, kiekvieno iš aukšto atgimusio krikščionio gyvenime įvyksta pirmas dvasinis etapas - išgelbėjimas. Taip pat kiekvienas krikščionis yra kviečiamas ir vedamas į pažadėtąją žemę. Tačiau ne visi krikščionys įeiną į pažado žemę, t.y. ne visi savo gyvenime pasiekia dvasinį sezoną, kuriame patiria pergales ir ragauja pažadėtosios žemės vaisius. Paprasčiau kalbant, ne visi krikščionys savo gyvenime sulaukia Dievo pažadų išsipildymo. Daugelis krikščionių, nepaisant, kad yra išgelbėti, savo gyvenimą baigia dykumoje, kuri yra tarpinė stotelė tarp išgelbėjimo ir pažadėtosios žemės. Ne mažai daliai krikščionių dykuma tampa ne **tarpine** dvasinio gyvenimo stotele, bet pastovia vieta.

Skaitydami Senajame Testamente apie Izraelio tautos istoriją ir Izraelitų išvedimą iš Egipto bei jų kelionę į pažado žemę, galime pastebėti, kad nors visi Izraelitai patyrė išgelbėjimą ir dykumos sezoną, tik nedaugelis įėjo į pažadėtąją žemę. Izraelio tautos istorija ir šios kelionės aprašymas Biblijoje buvo duotas mums, kad mes

pasimokytume iš jų ir nepasiliktume dvasinėje dykumoje. Dievas nori, kad visi krikščionys įeitų į pažadėtąją žemę ir savo gyvenime praktiškai patirtų pergalės, ragautų artimesnį Dievo pažinimą ir patirtų visų Dievo pažadų išsipildymą savo gyvenime.

*1 Korintiečiams 10-11 Visa tai jiems atsitiko kaip pavyzdžiai, ir **užrašyti pamokyti mums**, gyvenantiems amžių pabaigoje.*

Šiandien viena iš didžiausių baimių, kurias savo širdyse nešioja krikščionys, yra baimė pasilikti dykumoje. Kai kurie krikščionys yra išgąsdinti ir neužtikrinti dėl savo ateities. Jie baiminasi, kad jų gyvenimai netaptų panašiais į Izraelitų, kurie mirė dykumoje. Todėl dažnai savo viduje krikščionis užduoda klausimą: „Ar aš esu dykumoje, ar mano gyvenimas bus visą laiką toks, koks dabar, ar aš niekada nepatirsiu Dievo stebuklų, pergalių ir artimesnio bendravimo su Juo, ar aš visą laiką kažko lauksiu ir tęsiu savo gyvenimą rūpesčių, buities ir įvairių problemų sukuryje?“

Taigi, kodėl daugelis Izraelio tautos atstovų neįėjo į pažadėtąją žemę? Ko mes galėtume pasimokyti iš jų? Tam, kad suprastume pagrindinę priežastį, kodėl Izraelitai neįėjo į pažadėtąją žemę, pabandykime suprasti, **kas tai yra dykuma**? Koks tai yra dvasinis sezonas?

Šiandien kalbant apie dykumą, daugelis krikščionių turi klaidingą įspūdį apie šį dvasinį sezoną. Dažniausiai jis piešiamas, kaip tuščias, nepatrauklus, sunkus, neįdomus, be Dievo veikimo, nuobodus ir beprasmis. Tačiau, skaitydami apie Izraelio tautos istoriją ir jų santykius su Dievu dykumoje, galime susidaryti visai priešingą vaizdą. Dykuma nėra jau toks nepatrauklus ir nuobodus sezonas. Priešingai – dykumoje įvyko labai daug įsimintinų įvykių, stebuklų ir tarnavimų.

Dykuma nereiškia, kad krikščionis nustoja patirti Dievo artumą, kad nevyksta stebuklai ir išgydymai. Tai nereiškia, kad dykumoje krikščionis negauna apreiškimų, nepatiria Dievo vedimo, apsaugos ir pergalių. Nesuprantant, kas yra dykuma ir kas

vyksta šio dvasino sezono metu, galima klaidingai interpretuoti savo dvasinį sezoną ir būnant dykumoje, galvoti, kad tai yra pažadėtoji žemė.

Kiekvienas dvasinis sezonas turi savo žinią ir į kiekvieną dvasinį sezoną yra įeinama su nauja žinia. Tai reiškia, kad žinia „koks yra Dievas“, įveda mus į naują dvasinį sezoną. Naujas dvasinis sezonas visada turi naują žinią, kuri plečia ir pildo Dievo pažinimą. Izraelitai į dykumą įėjo su žinia apie Dievo siųstą išgelbėjimą ir Jo gerumą. Izraelitai ne dėl savo darbų, bet dėl tikėjimo išvengė mirties ir buvo išvesti iš vergystės žemės į dykumą. **Į dykumą jie įėjo su žinia apie Dievo gerumą.** Tai buvo pirminis Dievo pažinimas, skirtas Izraelitams, kad jie išeitų ir Egipto ir nukreiptų savo širdies žvilgsnius į pažadėtąją žemę.

Panašiai vyksta ir krikščionio gyvenime. Į dykumą krikščionis ateina su žinia apie Dievo gerumą ir Jo išgelbėjimą. Krikščionis savo gyvenime patiria antgamtišką Dievo veikimą, kuris jį atskiria nuo pasaulio, išlaisvina iš sąžinės kalėjimo ir su Dievo teismo bei gerumo dovana įveda į dykumą. Krikščionis į dykumą įeina ne su žinia apie išbandymus, sunkumus, tuštumą, problemas ir nepriteklių, bet su žinia apie Dievą, kuris myli, rūpinasi ir yra geras dėl vienintelės priežasties – dėl tikėjimo į Jo sūnaus Jėzaus Kristaus auką.

Kartais krikščionys galvoja, kad žinia apie Dievo gerumą skirta pažadėtajai žemei, o žinia apie problemas, išbandymus ir tuštumą – dykumai. Tačiau taip nėra. Į dykumą krikščionis atsineša žinią ir pažinimą apie Dievo gerumą. **Tačiau ar šios žinios pakanka tam, kad krikščionis įeitų į pažadėtąją žemę?** Nors visi Izraelitai patyrė Dievo gerumą ir išgelbėjimą, to nepakako, kad jie įeitų į pažadėtąją žemę.

1 Korintiečiams 10-5 Aš nenoriu, kad liktumėte nežinioje, broliai, – visi mūsų tėvai buvo po debesim ir visi perėjo jūrą. Ir visi buvo pakrikštyti į Mozę, debesyje ir jūroje; visi valgė tą patį dvasinį maistą ir visi gėrė tą patį dvasinį gėrimą. Jie gėrė iš dvasinės juos lydintios uolos, o ta uola buvo Kristus. Vis dėlto daugumas iš jų nepatiko Dievui, ir „jų kūnai liko gulėti dykumoje“.

Taip pat dažnai galvojama, kad dykumos sezono metu nieko ypatingo krikščionio gyvenime nevyksta, kad šiame etape yra tik nuobodus Dievo veikimo ir stebuklų laukimas, o gyvenimas pilnas sunkumų, išbandymų ir tuštumos. Tačiau, kas iš tiesų vyko dykumos metu ir kokie buvo Izraelitų santykiai su Dievu šio dvasinio sezono metu?

Izraelio tautos gyvenimas dykumoje	Krikščionio gyvenimas dykumoje
<i>Pakartoto įstatymo 29:5 Aš vedžiojau jus keturiasdešimt metų dykumoje: nenusidėvėjo jūsų drabužiai ir kojų apavas nesudilo.</i>	Antgamtinis aprūpinimas
<i>Išėjimo 16:35 Izraelitai valgė maną keturiasdešimt metų, kol atėjo į gyvenamas žemes. Jie valgė maną, kol atėjo prie Kanaano šalies ribų.</i>	Dievo žodžio apreiškimas kiekvieną dieną
<i>Skaičių 9:17 Kai palapinę dengiąs debesis pakildavo, izraelitai iškeliaudavo; toje vietoje, kur debesis nusileisdavo, izraelitai statydavo stovyklą.</i>	Šventosios Dvasios vedimas
<i>Išėjimo 40:38 Viešpaties debesys buvo virš palapinės dienos metu, o naktį virš jos buvo liepsna visų Izraelio vaikų akivaizdoje per visą kelionės laiką.</i>	Dievo apsauga
Dievo padangtės statymas ir tarnavimas.	Tarnavimas Dievui
<i>Skaičių 21:9 Mozė padirbdino varinę gyvatę ir iškėlė ją ant stulpo. Į ją pažvelgę, įgeltieji likdavo gyvi.</i>	Išgydymai
<i>Skaičių 21 :1-3 Kanaaniečių karalius Aradas, kuris gyveno krašto pietuose, išgirdęs, kad izraelitai ateina iš Atarimo, išėjo į kovą prieš juos ir kelis paėmė į nelaisvę. Izraelitai padarė įžadą Viešpačiui: „Jei atiduosi šitą tautą į mūsų rankas, sunaikinsime jos miestus“. Viešpats išklausė izraelitų</i>	Pergalės

<i>prašymo ir atidavė jiems kanaaniečius, kuriuos jie nugalėjo, sunaikino juos ir jų miestus. Jie praminė aną vietą Horma.</i>	
Dievo šlovė Sinajaus kalne, vanduo iš uolos, Dievo padangtės užpildymas šlove	Dievo stebuklai ir šlovė
<i>Psalmės 78:18 Jie gundė Dievą savo širdyse, reikalaudami maisto, kurio užsigėdė.</i>	Gauna tai, ko nori

Taigi, jei pažvelgtume į dešiniąją lentelės dalį, iškart pagalvotume, kad ši lentelės dalis skirta apibūdinti pažadėtąją žemę. Tačiau visa ši patirtis vyko dykumoje. Būtent dykumoje Izraelitai, o tuo pačiu metu ir krikščionys, patiria Dievo apsaugą, Šventosios Dvasios vedimą, aprūpinimą, išgydymą, pergales, atsakymus į maldas. Dykumoje vyksta intensyvūs tarnavimai, dykumoje pilna Dievo žodžio apreiškimų. Tačiau visos šios patirties Izraelitams neužteko, kad jie įeitų į pažadėtąją žemę.

Vienas iš dažniausiai sutinkamų neteisingų požiūrių apie ėjimą į pažadėtąją žemę yra mąstymas, kad, jei tik krikščionis matytų ir patirtų Dievo stebuklus, kad, jei tik jis girdėtų Dievo balsą, gautų apreiškimus iš Dievo, patirtų išgydymus ir intensyviai tarnautų, to užtektų, kad jis be baimės įžengtų į pažadėtąją žemę. Kiti galvoja, kad būtent ši patirtis ir yra pažadėtoji žemė. Daugeliui pažadėtoji žemė asocijuojasi su įvykusiais stebuklais, Dievo vedimu, apsauga, aprūpinimu, tarnavimu ir apreiškimais. Tačiau viso labo tai yra tik priemonė ir patirtis, reikalinga ateityje žengiant į pažadėtąją žemę.

Taigi, nepaisant, kiek ir kokių stebuklų krikščionis patiria, kaip stipriai ir aiškiai jis girdi Dievo balsą ir yra vedamas Šventosios Dvasios, kiek daug apreiškimų jis gauna ir kaip intensyviai jis tarnauja, viso to nepakanka, kad jis įeitų į pažadėtąją žemę. Viso to nepakako ir Izraelitams, kad jie įeitų į pažadėtąją žemę.

Taigi, kas buvo tas Izraelitų neperkąstas „Dievo pažinimo riešutėlis“? Dykumos dvasinio sezono metu Izraelitai neleido Dievui keisti jų širdies ir praplėsti Dievo

pažinimą. Į pažadėtąją žemę jie turėjo būti įvesti su nauja žinia, t.y. su prasiplėtusiu Dievo pažinimu ir prasiplėtusia dvasine praktika. Tačiau Izraelitai visą laiką priešinosi ir neleido Dievui keisti jų širdies. Jie buvo įsikabinę į Dievo gerumo ir gelbėtojo žinią ir neleido Dievui praplėsti ir praturtinti šios žinios. Izraelitai praleido progą dykumoje keistis ir plačiau suprasti Dievo gerumą.

Dėl tos pačios priežasties, daugelis krikščionių yra įsikabinę į Dievo gerumo pradmenis ir neleidžia Dievui keisti jų širdies. Tada dykumos praktika jiems neišaina į naudą. Dievas nori papildyti pažinimą, bet mes ištvėringai laikomės dalinio Dievo gerumo pažinimo. Jei dykumoje mes neleidžiame Dievui mūsų keisti – praplečiant ir pildant pažinimą, su kuriuo mes įėjome, tada mes liekame dykumoje. Jei žinia apie Dievą nėra papildoma nauju **supratimu ir praktika**, mes liekame prie pirminių Kristaus pažinimo pradmenų.

Žydams 6:1-2 Todėl, palikę pradinį Kristaus mokymą, veržkimės prie tobulumo, užuot vėl dėję pamatus iš atsivertimo nuo negyvų darbų, iš tikėjimo Dievu, š mokymo apie krikštus, rankų uždėjimo, mirusiųjų prikėlimo ir amžinybės teismo.

Labai aiškiai Izraelitų širdies nuostatos atsivėrė sugrįžus žvalgams iš pažadėtosios žemės. Izraelitai savo lūpomis atsleidė pagrindinę priežastį, dėl ko jie negalėjo ir **nenorėjo** eiti į pažadėtąją žemę. Jų negalėjimas įeiti į pažadėtąją žemę buvo tiesiogiai susijęs su nenorėjimu. Kiekvienas, kuris trokšta ir nori, gali įeiti į pažadėtąją žemę. Tačiau šis noras gali būti apribojamas ir užgesinamas.

Kas užgesino Izraelitų norą įeiti į pažadėtąją žemę? Juk jie kelionės pradžioje visi vieningai norėjo įeiti į pažadėtąją žemę. Kas juos vėliau sulaukė?

Skaičių 13:30-33 Bet Kalebas nuramino žmones prieš Mozę ir sakė: „Eikime ir užimkime tą žemę, nes mes esame pajėgūs juos nugalėti“. Bet vyrai, buvę su juo, sakė: „Mes negalime eiti prieš tas tautas, nes jos už mus stipresnės“. Ir

jie skleidė tarp Izraelio vaikų blogus atsiliepimus apie tą žemę, kurią buvo išžvalgę, kalbėdami: „Žemė, kurią išžvalgėme, ryja savo gyventojus, o žmonės, kuriuos matėme, yra labai aukšto ūgio. Ten matėme milžinus iš Anako giminės, ir mes buvome prieš juos kaip žiogai, ir tokie mes buvome jų akyse“.

Izraelitai visą laiką galvojo, kadėjimas į pažadėtąją žemę bus paprastas, lengvas ir sklandus. Tačiau, pamatę laukiančius sunkumus, jie išsigando ir nebenorėjo tęsti savo kelionės. **Pagrindinė jų nenoro priežastis buvo neteisingas požiūris į sunkumus.** Izraelitai neįėjo į pažadėtąją žemę dėl sunkumų, nes nesuprato ir neleido Dievui pakeisti jų širdies nuostatos, įtraukiant į Dievo gerumo supratimą ir sunkumus. Izraelitai į dykumą įėjo su Dievo gerumo žinia, bet sustojo savo širdyse ir neleido Dievui išmokyti juos per patirtus sunkumus matyti Dievo gerumą.

Dėl tos pačios priežasties daugelis krikščionių nebenori eiti į pažadėtąją žemę, nes neturi teisingo požiūrio į sunkumus. Kartais sunkumai krikščionio gyvenime vertinami kaip nepakankamo tikėjimo, atitolimo nuo Dievo valios ir pasikeitusio Dievo požiūrio į krikščionį priežastimi. Susidūrę su sunkumais krikščionys pradeda ieškoti paslėptų nuodėmių, giminės prakeikimų, tikėjimo trūkumų ir neišmuktų principų. Nesuradę priežasties, jie skuba atgal į dykumą pasislėpti Dievo gerume, kuris nepripažįsta sunkumų, kaip Dievo instrumento, keičiančio krikščionio širdį ir ruošiančio jį žengimui į pažadėtąją žemę.

I Petro 4:1 Kadangi Kristus kentėjo kūnu už mus, tai ir jūs apsiginkluokite ta pačia mintimi, – nes kas kenčia kūnu, tas pametė nuodėmę,

Apaštalas Petras savo laiške ragina krikščionis apsiginkluoti teisingu požiūriu į sunkumus. Sunkumai nėra bausmė ar siekinys, tai yra laikinas pakeleivis, kuris rengia mūsų širdį stiprybei, kuri bus reikalinga pažadėtoje žemėje.

Jei dykumoje krikščionis leidžia Dievui keisti jo mąstymą ir nuostatas sunkumų atžvilgiu, tada toks krikščionis yra rengiamas įeiti į pažadėtąją žemę. Dykumoje Viešpats Izraelitams dešimt kartų bandė įskiepyti teisingą požiūrį į sunkumus. Kiekvieną kartą, kada iškildavo problema, Viešpats ragino Izraelitus nesustoti, bet pasikliauti Dievui ir neabejoti Dievo gerumu. Tačiau Izraelitai neleido Dievui keisti jų širdies, todėl to pasėkoje, sunkumai iškreipė Dievo paveikslą ir prieš pat žengiant į pažadėtąją žemę, Izraelitai jau turėjo neteisingą mąstymą, kuris sunkumus susiejo su Dievo charakteriu. Dėl šios priežasties Izraelitai manė, kad sunkumai ir problemos reiškia, kad Dievas jų nekenčia.

Pakartotino įstatymo 1:26-28 Tačiau jūs nenorėjote eiti ir sukilote prieš Viešpaties įsakymą, murmėdami savo palapinėse: 'Viešpats mūsų nekenčia, todėl mus išvedė iš Egipto, kad amoritai mus sunaikintų. Kaipgi mes eisime? Pasiuntiniai išgąsdino mus, pranešdami, kad ta tauta gausesnė ir aukštesnė už mus, kad jų miestai dideli ir sustiprinti ligi dangaus ir kad ten jie matė ir Anako palikuonių'.

Panašiai galvojame ir mes, kai sklandus mūsų sekimas paskui Jėzų tampa akmenuotas, sunkus ir pilnas klaidų. Tada mes nesuprasdami, kad problemos, sunkumai ir klaidos nepakeitė Dievo požiūrio į mus, ir, kad mūsų gyvenime esantys sunkumai nėra Dievo bausmė už mūsų klaidas ir nuodėmes, savo viduje pradėdami piešti tolumo ir pykstančio Dievo paveikslą. To pasėkoje, jau nebeįsivaizduojame ir nebegalime eiti toliau. Todėl labai svarbu yra teisingai mąstyti ir suprasti apie mūsų gyvenime esančius sunkumus ir problemas, kurios yra laikini pakeleiviai, padedantys stiprėti ir priimti Dievo jėgą.

Taigi, ko Dievas moko mus dykumos sezono metu?

1. PAMOKA. Sunkumai yra Dievo gerumo ir Jo plano dalis. Kaip keistai besikambėtų, tačiau Dievas sunkumus mūsų gyvenime naudoja tam, kad sustiprintų mus ir padarytų mus panašius į Jėzų Kristų. Danguje mes neturėsime progos augti nuolankumu, ištvėrime, kantrybe ir ištikimybe. Ten nebus nieko, ką reikėtų

ištverti, ten nebus pagundymų ir sunkinančių aplinkybių. Todėl tam tikras Kristaus charakterio dalis mes galime paveldėti tik per tikėjimo ir meilės praktiką žemėje. Būtent iš žemės mes atsinešime į dangų Kristaus pažinimo dalį, kuri susijusi su Kristaus gyvenimo žemėje laikotarpiu ir Jo patirtais sunkumais ir išbandymais.

Dievas niekaip kitaip negalėjo viešai parodyti savo nuolankumo, nusižeminimo, atsidavimo, besąlyginės meilės ir ištikimybės, kaip tik per Kristaus gyvenimą žemėje. Danguje to parodyti nejmanoma. Todėl ir mums gyvenant žemėje ir augant Kristaus pažinimu, Dievas per sunkumus lipdo ir ryškina mumyse Kristaus charakterį.

Jei krikščionis ignoruoja mokymą apie sunkumus ir bėga bei šalinasi nuo jų, jo gyvenime ateis momentas, kada būtent dėl tokio požiūrio jis šalinsis ir pažadėtosios žemės. Kartais mums atrodo, kad svarbiausia gyvenime yra patirti Dievo stebuklus, Jo vedimą, apreiškimus ir išgydymus, tačiau Dievo akyse svarbiausia yra tai, kad Jis išpildo mums duotus pažadus ir per tai pašlovina savo vardą. **Pažadėtoji žemė yra svarbesnė už dykumą ne dėl įvairesnės dvasinės praktikos, bet dėl išsipildžiusių Dievo pažadų.**

2. PAMOKA. Sunkumai yra laikini. Dar viena iš svarbių pamokų, susijusių su požiūriu į sunkumus, yra sunkumų laikinumas. Viešpats norėjo išmokyti Izraelitus nukreipti savo širdies akis į tai, kur Dievas veda ir į tai, koks Jis yra. Toks širdies žvilgsnis suteikia jėgų nugalėti sunkumus ir tęsti kelionę toliau. Patys sunkumai nėra, nei tikslas, nei pasigyrimo objektas. Gyvenimas dėl pačių sunkumų yra betikslis ir klaidinantis. Dykumos patirtis turėjo įskiepyti Izraelitų širdyse užtikrintumą, kad visi sunkumai praeina ir po jų visada ateina pergalė.

1 Petro 1:5-7 Dievo jėga per tikėjimą jūs esate saugomi išgelbėjimui, kuris parengtas apsireikšti paskutiniu laiku. Tuo džiaukitės, nors dabar, jei reikia, trumpai kenčiate įvairiuose išmėginimuose, kad jūsų išbandytas tikėjimas, brangesnis už pragaištantį auksą, nors ir ugnimi ištirtą, būtų pripažintas vertas gyriaus, garbės ir šlovės, kai apsireikš Jėzus Kristus.

Apaštalas Petras savo laiške ragino krikščionis džiaugtis sunkumų metu. Šio džiaugsmo šaltinis yra Dievo šlovė, garbė ir gyrius, kuris ateis po sunkumų. Tai rodo, kad visi sunkumai yra laikini.

3. PAMOKA. Sunkumai yra Dievo jėgos nusileidimo aikštelė. Vienas iš šiandien esančių didžiausių krikščioniško gyvenimo deficitų yra Dievo jėga. Krikščionys įvairiausiais būdais siekia turėti Dievo jėgą, tačiau nepaisant įvairių pastangų, Dievo jėgos trūkumas yra akivaizdus. Viena iš priežasčių yra nesupratimas, kam reikalinga Dievo jėga ir koks yra Dievo jėgos pagrindas. Kartais mes įsivaizduojame, kad Dievo jėga reikalinga daryti Dievo stebuklus. Dievo jėgą mes dažniausiai susiejame su antgamtiškais įvykiais. Tačiau, skaitant Bibliją, galime pastebėti, kad Dievo jėga visada susiejama su kentėjimais ir pasipriešinimu. Fiziniame pasaulyje jėga reikalinga nugalėti fizikinius dėsnius ir pasipriešinimą. Jei nebūtų pasipriešinimo, tai pastūmus daiktą, jis niekada nesustotų. Panašiai yra ir dvasiniame pasaulyje. Dievo jėga reikalinga ne daryti stebuklus, bet įveikti pasipriešinimą ir sunkumus. Jei nėra trukdžių, sunkumų ir problemų, Dievo jėga nereikalinga.

*II Timotiejui 1:8 Todėl nesigėdyk mūsų Viešpaties liudijimo, nei manęs, Jo kalinio, bet drauge su manimi **kentėk dėl Evangelijos jėga Dievo,***

Dievas trokšta savo vaikams suteikti jėgą ne pasilinksminimams, bet pergalei. Todėl vedamas savo tautą per dykumą, Viešpats norėjo juos paruošti priimti Dievo jėgą, kuri bus reikalinga žengiant į pažadėtąją žemę. Izraelio tautos kelionę dykumoje pakartoto Jėzus, kuris vietoje keturiasdešimt metų, dykumoje praleido tik keturiasdešimt dienų. Būtent iš dykumos Jėzus grįžo su dvasios jėga, kuri buvo Jam reikalinga įveikti pagundymus tapti karaliumi be kentėjimų, priimti iš žmonių garbę ar veikti savo vardu. Jėzus dykumoje įgavo jėgą pasipriešinti spaudimui ir kaltinimams, todėl galėjo tarnauti esant persekiojimo, kaltinimo ir priekaištų atmosferai.

Luko 4:14 Su Dvasios jėga Jėzus grįžo į Galilėją, ir visame krašte pasklido apie Jį garsas.

Naujajame Testamente skaitome, kad apaštalas Paulius buvo pilnas Dievo jėgos. Laiške korintiečių bažnyčiai jis atskleidė paslaptį, kurios išmoko iš Dievo, suprasdamas, kad sunkumai, silpnybė ir persekiojimai yra ne prakeikimas, bet naudingas pakeleivis, padedantis ir mokantis priimti Dievo jėgą.

II korintiečiams 12:10 Patenkintas tad silpnumu, paniekinimais, sunkumais, persekiojimais ir priespauda dėl Kristaus, nes, būdamas silpnas, esu galingas.

Vesdamas savo tautą per dykumą, Viešpats siekė išmokyti Izraelitus priimti Dievo jėgą, kuri nusileidžia ant sunkių aplinkybių. Tokiu būdu suteikdamas jėgą, Dievas ne tik išmokina mus nugalėti ir pasitikėti Juo, bet ir apsaugo nuo išdidumo, kuris neturi vietos ir laiko įsiskverbti į mūsų širdį, kada esame apsunkintose aplinkybėse. Būtent todėl, apaštalas Paulius ir nutarė girtis sunkumais, kurie ne tik apsaugojo jį nuo galimybės pasididžiuoti didingais apreiškimais, bet ir išlaikė jį stipriu ir pergalingu.

Taigi, kokius mus Dievas nori matyti išeinančius iš dykumos?

Tarpinė dvasinė stotelė pavadinimu „dykuma“ mūsų gyvename reikalinga parengti mus jėgimui į pažadėtąją žemę. Viešpats nori mus matyti išeinančius iš dykumos, kaip Jėzų – su dvasios jėga ir stiprybe, kuri reikalingas žengiant į pažadėtąją žemę. Viešpats trokšta, kad iš dykumos į pažadėtąją žemę žengtų ne robotas, nesuprantantis ir nepatįstantis Dievo, bet sąmoningas ir laisva valia žengiantis Dievo sūnus, kuris eina į pažadėtąją žemę ir nebijo sunkumų, nes po dykumos dvasinės patirties pažįsta ir supranta, koks didis ir geras ra Dievas.